

JEK OLSYŃOKY NA ŻELGANOC DO KOŚĆOŁA ŚŁY

Leszek Czyż

Tero to z Olsyn do Kadźidła ńedaleko. Będże coś dwa ńile z zuchelkem. Ale dowńej to naród muśoł az do Ostrołęky chodźeć. ńe było tyle kościołów jĩ paraśij, co tero. Ańi w Kadźidle, ańi w Carni, ańi w Brodowech Łakach, chyba jedno az w Mysańcu.

To łono tak!... Ludźiska ńe w kazdó ńedźele mogly jĩść, a bywało, co jĩ wcale rzodko chodźily.

Kedys, jesce bułem mały, to nas dzodek lopoźedoł, jek Olsyńoky jednego roku, na Żelganoc do Ostrołęky śly. Jek wyśly, a ze ćepło było, bo Żelganoc muśić wypadła na śwętego Wojćecha, tak jĩ śly. Zerćo ńely sporo, bo jek to na śwęta. Ten źeprzka zabźuł jĩ kełbase w worku ńeśe. Tamta mo sery, jojka jĩ pore blachów placka... Naród wtedy jesce bźedy ńe znoł.

Co podejdó zuchelek, to łodpocnoł, pośiloł śe, zaspśewajó jĩ dalej w droge. Tak śly bez pore ładnych dńi. ńinely Dylewo, ńinely Durlejasowe bory, az wreśće dośly do ńasta. A Ostrołęka to była wtedy, jek bez mała Warszawa. Tero to ńic z ńej ńe ostało. Front tam bez pół roku stojoł, to żadomo, jek mogło być.

Ale wtedy: kańeńice po dwa psętra jĩ wyżej. Od Narźi, zaroz za mostem Fara; dalej, za rynkiem kloster ... A w sklepach bogactwa jĩ różnośći, ze było na co popatrzeć. Ale o cem to, jo godom?... Na starość, to wszystko z pańeći wyloto.

Acha!... To łońi wreśće do mostu dośly jĩ staneńi. Chto na trowe, chto na kańeńe uśod - kamase, ćizmy jĩ bóty wćagajó, Ten zapśino jake, tamten łokurzo buksy cy letńok. Dźewcoky zaplotajó warkoce, zaźazujó na głoże chustecky, a ńechtóre to śe w cółka ze wstęgańi strojó. Kazdy kele śebźe robźi łoporządek, jek moze.

A ten co mostu psĩluje patrzy, co śe tyle narodu nasło, jek na jeky łodpust. To śe fest zdźiźuł jĩ pyto: Skela jesteśta jĩ na co śe tak sykujeta? To łońi mu mózo, co są z Olsyn jĩ na Nedźele Żelganocnoł do kościoła przyśly.

Jek ten sraźńik, cy jek go tam, to uslysoł, to az śe ze bełk ze śńechu złapsuł. Tyło mu ta keta łod zegarka na ńem śe trzęśła...

A Olsyńoky patrzó, dźiwujó śe, a potem jĩ złoścoł, bez co łon tak z ńech sobźe kepkuje.

A straźńik jem wtedy: O ludźe! Ludźe... Cy wom śe we łbach pokręćilo, cy co? Toć to dźiś Przewody, Żelganoc była w tamtó ńedźele.

To łońi, jeden na drugiego popatrzuł. Zrobźilo śe jem wszystkim markotno. Trudno. Kalendorza ńicht ńi noł. Cas muśely ńarkować po słońcu jĩ skowrónkach, to jĩ trudno było

JEK OLSYŃOKY NA ŻELGANOC DO KOŚĆOŁA ŚLY

utraseć.

- To i co tero będżem robźeć?

Popatrzyły na Fare, popatrzyły na kłaśtor, podumaly śulke, copky ze łbów zdjeńi, na mośće łuklękly jĭ zaspśsewały.

„Pańe Jezu Chryśće

Juz zmartwychwstałyśće,
My ło tem ńe źedźely,
Ze to zesłej ńedźely

Alleluja!”

Przezegnały śe, copky włozylly jĭ zawrócĭły do domu.

Źródło: Literatura ludowa. Kurpie., p. red. J. Krzyżanowski, Polskie Towarzystwo Ludoznawcze, Warszawa 1961 r., s. 90.

OPOWIADANIA KURPIOWSKIE – Zapisał i przygotował do druku ks. Stanisław Tworowski

Tekst zapisano z wykorzystaniem zasad pisowni dialektu kurpiowskiego opracowanego przez prof. Jerzego Rubacha – zgodnie z wymową na północno-wschodniej części Kurpiowszczyzny.

Kurpiowską samogłoskę „i” wymawiamy jak samogłoskę pomiędzy „i” a „y”.

Kurpiowską samogłoskę „ó” wymawiamy jak samogłoskę pomiędzy „o” a „u”.

Autor wpisu: **Leszek Czyż**